

ПЕРЕКЛАД ЗДІЙСНЕНО МЕДІЙНИМИ ПРОЕКТАМИ РАДИ ЄВРОПИ

https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX%3A02010L0013-20181218&fbclidQ=IwAR1n4swkPIEe5ISeNn_NwSZYhgbqWW2cGnLzLnoTYAJOrQMxgVXiEMgIN

z

НЕОФІЦІЙНИЙ ПЕРЕКЛАД

ДИРЕКТИВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ ТА РАДИ 2010/13/ЄС

ДИРЕКТИВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ ТА РАДИ 2010/13/ЄС
ВІД 10 БЕРЕЗНЯ 2010 РОКУ ПРО УЗГОДЖЕННЯ ПЕВНИХ ПОЛОЖЕНЬ, ВИЗНАЧЕНИХ
ЗАКОНАМИ, ПІДЗАКОННИМИ АКТАМИ ТА АДМІНІСТРАТИВНИМИ ПОЛОЖЕННЯМИ У
ДЕРЖАВАХ-УЧАСНИЦЯХ СТОСОВНО НАДАННЯ АУДІОВІЗУАЛЬНИХ МЕДІАПОСЛУГ
(ДИРЕКТИВА ПРО АУДІОВІЗУАЛЬНІ МЕДІАПОСЛУГИ)

(кодифікована версія)
(текст застосовується в ЄЕЗ)

Зі змінами:

ВНЕСЕНИМИ ДИРЕКТИВОЮ (ЄС) 2018/1808 ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ ВІД
14 ЛИСТОПАДА 2018 РОКУ

РОЗДІЛ I

ВИЗНАЧЕННЯ

Стаття 1

1. Для цілей цієї Директиви застосовуються такі визначення:

(а) «аудіовізуальна медіапослуга» (audiovisual media service; AVMS – *тут і далі в дужках англійською доповнення перекладача*) означає:

(і) послугу, визначену статтями 56 і 57 Угоди про функціонування Європейського Союзу, де основним призначенням послуги або її віддільної частини є надання широкій громадськості, під редакційною відповідальністю провайдера медіапослуги (MS provider), програм з метою інформування, розважання або просвіти через електронні комунікаційні мережі у значенні, встановленому пунктом (а) статті 2 Директиви 2002/21/ЄС; під такою

аудіовізуальною медіапослугою (AVMS) мається на увазі або телевізійне мовлення згідно з визначенням, наведеним у пункті (e) цього параграфу, або аудіовізуальна медіапослуга за запитом (AVMS on demand) згідно з визначенням, наведеним у пункті (g) цього параграфу;

(ii) аудіовізуальне комерційне повідомлення (audiovisual commercial communication);

(aa) «послуга платформи спільного доступу до відео» (video-sharing platform service; VSPS) означає послугу, визначену статтями 56 і 57 Угоди про функціонування Європейського Союзу, де основним призначенням послуги або її віддільної частини, або основним функціональним призначенням такої послуги є надання широкій громадськості програм і (або) відео, створених користувачами, за які провайдер платформи спільного доступу до відео (VSP provider) не несе редакційної відповідальності, з метою інформування, розважання або просвіти через електронні комунікаційні мережі у значенні, встановленому пунктом (a) статті 2 Директиви 2002/21/ЄС, причому організація таких програм та/або відео визначається провайдером платформи спільного доступу до відео (VSP provider), зокрема з використанням засобів автоматизації або алгоритмів, у тому числі через показ, призначення тегів і встановлення послідовності;

(b) «програма» (programme) означає набір рухомих зображень зі звуковим супроводом чи без нього, що становить окремий елемент, незалежно від тривалості, у розкладі або каталозі, встановленому провайдером медіапослуги (MS provider), і включає до себе повнометражні фільми, відеокліпи, спортивні заходи, комедійні серіали, документальні фільми, дитячі програми та оригінальні драматичні твори;

(ba) «відео, створене користувачем» (user-generated video) означає набір рухомих зображень зі звуковим супроводом чи без нього, що становить окремий елемент, незалежно від тривалості, створений користувачем і завантажений на платформу спільного доступу до відео (VSP) цим або іншим користувачем;

(bb) «редакційне рішення» (editorial decision) означає рішення, яке ухвалюється на регулярній основі з метою здійснення редакційних обов'язків і пов'язане з повсякденною діяльністю аудіовізуальної медіапослуги;

(c) «редакційна відповідальність» (editorial responsibility) означає здійснення ефективного контролю за відбором програм та за їх організацією у вигляді хронологічного розкладу для телевізійного мовлення, або у вигляді каталогу для аудіовізуальних медіапослуг на замовлення. Редакційна відповідальність не обов'язково передбачає будь-яку юридичну відповідальність згідно з національним законодавством за контент або надані послуги;

(d) «провайдер медіапослуги» (media service provider) означає фізичну або юридичну особу, що несе редакційну відповідальність за вибір аудіовізуального контенту аудіовізуальної медіапослуги та визначає спосіб її організації;

(da) «провайдер платформи спільного доступу до відео» (video-sharing platform provider; VSP provider) означає фізичну чи юридичну особу, яка надає послугу платформи спільного доступу до відео;

(e) «телевізійне мовлення» або «телевізійна трансляція» (тобто лінійна аудіовізуальна медіапослуга) означає аудіовізуальну медіапослугу, що надається провайдером медіапослуги для одночасного перегляду програм згідно з розкладом програм;

(f) «телемовник» означає провайдера медіапослуги телевізійного мовлення;

(g) «аудіовізуальна медіапослуга на запит» (on-demand audiovisual media service) (нелінійна аудіовізуальна медіапослуга) означає аудіовізуальну медіапослугу, що надається провайдером медіапослуги для перегляду програм у час, довільно обраний користувачем, та за індивідуальним запитом з каталогу програм, що пропонуються провайдером медіапослуг;

(h) «аудіовізуальне комерційне повідомлення» (audiovisual commercial communication) означає зображення зі звуковим супроводом чи без нього, які призначені рекламувати, прямо чи опосередковано, товари, послуги або імідж фізичної чи юридичної особи, що здійснює господарську діяльність; такі зображення супроводжують або містяться в програмі чи відео створеному користувачем за плату, або за аналогічну винагороду, або з метою самореклами. Форми аудіовізуальних комерційних повідомлень включають, серед іншого, телевізійну рекламу, спонсорство, телепродаж і продакт плейсмент (product placement);

(i) «телевізійна реклама» (television advertising) означає будь-яку форму повідомлення, переданого за грошову чи іншу винагороду, або саморекламу державного або приватного підприємства чи фізичної особи у межах торгівельної, підприємницької, ремісничої або професійної діяльності з метою реклами товарів або послуг, включаючи нерухому власність, права та зобов'язання, що транслюється за грошову винагороду;

(j) «прихована аудіовізуальна комерційна реклама» (surreptitious audiovisual commercial communication) означає представлення за допомогою словесного описання або зображень товарів, послуг, назви, торгової марки або діяльності виробника товарів чи постачальника послуг у рамках програм, де таке представлення використовується провайдером медіапослуг у якості реклами і здатне ввести аудиторію в оману щодо її призначення. Подібне представлення, зокрема, вважається навмисним, якщо здійснюється за грошову чи іншу винагороду;

(k) «спонсорство» (sponsorship) означає будь-який внесок, здійснений державними чи приватними підприємствами або фізичними особами, які не беруть участі в наданні аудіовізуальних медіапослуг (AVMS), або послуг платформи спільного доступу до відео (VSPS), або у виробництві аудіовізуальних творів, на фінансування аудіовізуальних

медіапослуг, послуг платформи спільного доступу до відео, створених користувачами або програм з метою просування свого імені, торгової марки, іміджу, діяльності чи продукції;

(l) «телепродаж» (teleshopping) означає прямі пропозиції для глядацької аудиторії з метою продажу товарів або послуг, включаючи нерухоме майно, права та зобов'язання, що транслюється за грошову винагороду;

m) «продакт-плейсмент» (product placement) означає будь-яку форму аудіовізуального комерційного повідомлення, до якого включені або в якому міститься посилання на продукцію, послугу або їхній торговий знак задля розміщення їхнього зображення в програмі або створеному користувачем відео за плату чи аналогічну винагороду;

(n) «європейська продукція» означає:

(i) продукцію, вироблену на території Держав-учасниць;

(ii) продукцію, вироблену на території інших європейських держав, що є сторонами Європейської конвенції про транскордонне телебачення Ради Європи, якщо вона відповідає вимогам частини 3;

(iii) продукцію спільного виробництва у рамках угод в аудіовізуальному секторі, укладених Союзом та третіми державами, якщо вона відповідає вимогам, визначеним цими угодами.

2. Застосування положень пунктів (n) (ii) та (iii) частини 1 застосовуються за умови, що продукція, вироблена на території Держави-учасниці, не є об'єктом дискримінаційних заходів з боку третіх держав.

3. Продукція, зазначена у пунктах (n) (ii) та (iii) частини 1, є продукцією, виробленою переважно авторами та працівниками, що проживають в одній або декількох державах, зазначених у цих положеннях, за умови, що вона відповідає одній з таких трьох вимог:

(i) вироблена однією або декількома компаніями-виробниками, розташованими на території однієї або кількох з цих держав;

(ii) виробництво відбувається під наглядом та контролем з боку однієї або декількох компаній-виробників, розташованих на території однієї або кількох з цих держав;

(iii) внесок спів-виробників (co-producers) з цих держав складає переважну частку сумарних витрат на спільне виробництво і не контролюється однією або декількома компаніями-виробниками, розташованими за межами цих держав;

4. Продукція, яка не є продукцією європейського виробництва відповідно до пункту (n) частини 1, але вироблена у рамках двосторонніх угод про спільне виробництво (co-production) між Державами-учасницями та третіми державами, вважається продукцією

європейського виробництва за умови, якщо спів-виробники з боку Союзу беруть на себе переважну частку сумарних витрат на виробництво і виробництво не контролюється однією або декількома компаніями-виробниками, розташованими за межами Держав-учасниць.

РОЗДІЛ II

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ ЩОДО АУДІОВІЗУАЛЬНИХ МЕДІАПОСЛУГ

Стаття 2

1. Кожна Держава-учасниця забезпечує відповідність усіх аудіовізуальних медіапослуг, які надаються провайдерами під її юрисдикцією, правилам правової системи, що регулює аудіовізуальні послуги призначені для суспільства у цій Державі-учасниці.

2. Для цілей цієї Директиви провайдерами медіапослуг під юрисдикцією Держави-учасниці є:

(a) провайдери, засновані у цій Державі-учасниці згідно пункту 3;

(b) ті провайдери, до яких застосовується пункт 4.

3. Для цілей цієї Директиви провайдер вважається заснованим у Державі-учасниці у наступних випадках:

(a) головний офіс провайдера медіапослуг розташований у цій Державі-учасниці, та редакційні рішення щодо аудіовізуальних медіапослуг приймаються у цій Державі-учасниці;

(b) якщо провайдер аудіовізуальної медіапослуги (AVMS provider) має головний офіс в одній Державі-учасниці, а редакційні рішення щодо аудіовізуальної медіапослуги (AVMS) ухвалюють в іншій Державі-учасниці, такий провайдер медіапослуги (MS provider) вважається зареєстрованим у Державі-учасниці, де активно працює значна частина його робочої сили, залучена до діяльності з надання пов'язаної з програмою аудіовізуальної медіапослуги (AVMS). Якщо значна частина робочої сили, залученої до діяльності з надання пов'язаної з програмою аудіовізуальної медіапослуги (AVMS), активно працює в кожній із цих Держав-учасниць, провайдер медіапослуги (MS provider) вважається зареєстрованим у Державі-учасниці, де розташований його головний офіс. Якщо значна частина робочої сили, залученої до діяльності з надання пов'язаної з програмою аудіовізуальної медіапослуги (AVMS), не працює активно в жодній із цих Держав-учасниць, провайдер медіапослуги (MS provider) вважається зареєстрованим у Державі-учасниці, де він вперше розпочав свою діяльність згідно з законодавством цієї Держави-учасниці, за умови підтримки ним стабільного та дієвого зв'язку з економікою такої Держави-учасниці;

(с) якщо головний офіс провайдера медіапослуг знаходиться у Державі-учасниці, однак рішення щодо аудіовізуальних медіапослуг приймаються у третій країні чи навпаки, вважається, що провайдер заснований у цій Державі-учасниці за умови, що значна частина робочої сили, що залучена до діяльності з надання аудіовізуальних медіапослуг, працює у цій Державі-учасниці.

4. Провайдери медіапослуг, до яких не застосовуються положення пункту 3, вважаються такими, що знаходяться під юрисдикцією Державі-учасниці, в наступних випадках:

(а) вони використовують супутниковий передавач, що знаходиться у цій Державі-учасниці;

(b) хоча вони і не використовують супутниковий передавач, що знаходиться у цій Державі-учасниці, вони використовують супутникові потужності, що належать цій Державі-учасниці.

5. Якщо питання юрисдикції Державі-учасниці не може бути вирішено на підставі пунктів 3 та 4, вважається, що юрисдикцію має Держава-учасниця, де провайдер заснований у розумінні статей 49 – 55 Договору про функціонування Європейського Союзу.

5а. Державі-учасниці забезпечують інформування провайдерами медіапослуг (MS provider) компетентних національних регуляторних відомств та органів про будь-які зміни, що можуть вплинути на визначення юрисдикції відповідно до параграфів 2, 3 і 4.

5b. Державі-учасниці складають і підтримують в актуальному стані перелік провайдерів медіапослуг (MS provider), що перебувають під їхньою юрисдикцією, із зазначенням того, на яких із критеріїв, викладених у параграфах 2-5, ґрунтується їхня юрисдикція. Державі-учасниці доводять до відома Комісії цей перелік, включно з усіма оновленнями до нього.

Комісія забезпечує доступ до цих списків у централізованій базі даних. У разі розбіжностей між списками Комісія звертається до відповідних Держав-учасниць з метою пошуку рішення. Комісія забезпечує доступ до цієї бази даних національним регуляторним відомствам та органам. Комісія забезпечує загальнодоступність інформації, розміщеної в базі даних.

5с. Якщо відповідні Державі-учасниці, застосовуючи статті 3 чи 4, не в змозі погодити, яка Держава-учасниця має юрисдикцію, вони зобов'язані без зайвого зволікання довести це питання до відома Комісії. Комісія може звернутися до Європейської групи регуляторів аудіовізуальних медіапослуг (ERGA) з проханням надати висновок із цього питання відповідно до пункту (d) параграфа 3 статті 30b. ERGA зобов'язана надати такий висновок не пізніше 15 робочих днів після подання Комісією запиту. Комісія у встановленому порядку інформує про це Контактний комітет, створений відповідно до статті 29.

У разі ухвалення Комісією рішення відповідно до параграфів 2 чи 3 статті 3, або параграфа 5 статті 4, вона також зобов'язана вирішити, яка Держава-учасниця має юрисдикцію.

6. Ця Директива не поширюється на аудіовізуальні медіапослуги, призначені виключно для отримання в третіх країнах, та такі, що не отримуються за допомогою стандартного споживчого обладнання прямо або посередньо громадськістю однієї або більше держав-членів.

Стаття 3

1. Держави-учасниці забезпечують свободу прийому і не перешкоджають ретрансляції на своїй території аудіовізуальних медіапослуг з інших Держав-учасниць із причин, що входять до сфер координації цієї Директиви.

2. Держава-учасниця може тимчасово відступати від положень параграфа 1 цієї статті, у разі якщо аудіовізуальна медіапослуга (AVMS), що надається провайдером медіапослуги (MS provider), який перебуває під юрисдикцією іншої Держави-учасниці, явно, серйозно та грубо порушує пункт (а) параграфа 1 статті 6, або параграф 1 статті 6а, або завдає шкоди чи становить серйозний і суттєвий ризик завдання шкоди здоров'ю громадян.

Відступ, про який йдеться у першому абзаці, здійснюється з дотриманням таких умов:

(а) протягом попередніх 12 місяців провайдер медіапослуг (MS provider) щонайменше у двох випадках вже допустив одне чи декілька порушень, згаданих у першому абзаці;

(б) відповідна Держава-учасниця у письмовій формі сповістила провайдера медіапослуги (MS provider), Державу-учасницю, що має юрисдикцію над цим провайдером, і Комісію про ствердженні порушення та пропорційні заходи, яких вона збирається вжити у разі повторного вчинення такого порушення;

(с) відповідна Держава-учасниця забезпечила провайдеру медіапослуг (MS provider) право на захист і, зокрема, надала цьому провайдеру можливість висловити свою думку щодо стверджуваних порушень; і

(д) за результатами консультацій із Державою-учасницею, що має юрисдикцію над провайдером, та Комісією не вдалося досягти дружнього врегулювання протягом одного місяця з моменту отримання Комісією сповіщення, передбаченого пунктом (б).

Протягом трьох місяців після отримання сповіщення про заходи, вжиті відповідною Державою-учасницею, та звернення до ERGA з проханням надати висновок із цього питання відповідно до пункту (д) параграфа 3 статті 30b, Комісія має ухвалити рішення про те, чи такі заходи сумісні з законодавством ЄС. Комісія належно інформує про це Контактний комітет. Якщо Комісія вирішить, що ці заходи несумісні з законодавством ЄС, вона зобов'язана звернутися до відповідної Держави-учасниці з вимогою негайно припинити застосування зазначених заходів.

3. Держава-учасниця може тимчасово відступати від положень параграфа 1 цієї статті, якщо аудіовізуальна медіапослуга (AVMS), що надається провайдером медіапослуги (MS

provider), який перебуває під юрисдикцією іншої Держави-учасниці, явно, серйозно та грубо порушує пункт (b) параграфа 1 статті 6 або завдає шкоди чи становить серйозний і суттєвий ризик завдання шкоди громадській безпеці, у тому числі захисту національної безпеки та оборони.

Відступ, про який йдеться у першому абзаці, здійснюється з дотриманням таких умов:

(a) протягом попередніх 12 місяців порушення, згадані у першому абзаці, були допущені принаймні одного разу;

і

(b) відповідна Держава-учасниця у письмовій формі сповістила провайдера медіапослуги (MS provider), Державу-учасницю, що має юрисдикцію над цим провайдером, і Комісію про стверджуване порушення та пропорційні заходи, яких вона збирається вжити у разі повторного вчинення такого порушення.

Відповідна Держава-учасниця забезпечує відповідному провайдеру медіапослуг (MS provider) право на захист і, зокрема, надає цьому провайдеру можливість висловити свою думку щодо стверджуваних порушень.

Протягом трьох місяців після отримання сповіщення про заходи, вжиті відповідною Державою-учасницею, та звернення до ERGA з проханням надати висновок із цього питання відповідно до пункту (d) параграфа 3 статті 30b, Комісія має ухвалити рішення про те, чи такі заходи сумісні з законодавством ЄС. Комісія інформує про це Контактний комітет у встановленому порядку. Якщо Комісія вирішить, що ці заходи несумісні з законодавством ЄС, вона зобов'язана звернутися до відповідної Держави-учасниці з вимогою негайно припинити застосування зазначених заходів.

4. Параграфи 2 і 3 не перешкоджають застосуванню будь-яких процедур, засобів правового захисту чи санкцій за розглядувані порушення в Державі-учасниці, що має юрисдикцію над провайдером медіапослуг (MS provider).

5. Держави-учасниці у невідкладних випадках, але не пізніше одного місяця після вчинення стверджуваного порушення, можуть відступати від умов, передбачених пунктами (a) і (b) параграфа 3. У цьому разі про вжиті заходи мають бути якнайшвидше сповіщені Комісія та Держава-учасниця, під юрисдикцією якої перебуває провайдер медіапослуги (MS provider), із зазначенням причин, з яких така Держава-учасниця вважає цей випадок невідкладним. Комісія зобов'язана в найкоротші строки перевірити сумісність із законодавством ЄС заходів, про які її було сповіщено. Якщо Комісія дійде висновку про невідповідність цих заходів законодавству ЄС, вона зобов'язана звернутися до відповідної Держави-учасниці з вимогою негайно припинити застосування зазначених заходів.

6. Якщо Комісії бракує інформації, потрібної для ухвалення рішення відповідно до параграфа 2 чи 3, вона, протягом одного місяця з моменту отримання сповіщення, зобов'язана звернутися до відповідної Держави-учасниці із запитом про надання всієї

інформації, потрібної для ухвалення такого рішення. Строк, протягом якого Комісія має ухвалити рішення, призупиняється до надання цією Державою-учасницею потрібної інформації. У будь-якому разі, призупинення строку не може тривати більше ніж один місяць.

7. Держави-учасниці та Комісія у рамках Контактного комітету та ERGA мають регулярно обмінюватися досвідом і найкращими практиками застосування процедури, передбаченої цією статтею.

Стаття 4

1. Держави-учасниці зберігають за собою право вимагати від провайдерів медіапослуг (MS provider), що перебувають під їхньою юрисдикцією, дотримання більш деталізованих або більш суворих норм у сферах, які координуються цією Директивою, за умови, що такі правила відповідають законодавству ЄС.

2. Якщо Держава-учасниця:

(a) скористалася своїм правом, наданим параграфом 1, на запровадження більш деталізованих або більш суворих норм, спрямованих на забезпечення загальногромадських інтересів, і

(b) вважає, що провайдер медіапослуг (MS provider), який перебуває під юрисдикцією іншої Держави-учасниці, надає аудіовізуальну медіапослугу (AVMS), що цілком чи частково орієнтована на її територію,

то вона може звернутися до Держави-учасниці, що має юрисдикцію, з вимогою вирішити будь-які проблеми, виявлені щодо цього параграфу. Обидві Держави-учасниці мають щиро та оперативно співпрацювати з метою досягнення взаємоприйнятого рішення.

З отриманням обґрунтованої вимоги, зазначеної в першому абзаці, Держава-учасниця, що має юрисдикцію, зобов'язана звернутися до провайдера медіапослуг (MS provider) з вимогою дотримуватися відповідних норм забезпечення загальногромадських інтересів. Держава-учасниця, що має юрисдикцію, зобов'язана регулярно інформувати Державу-учасницю, що надіслала вимогу, про заходи з усунення виявлених проблем. Протягом двох місяців з моменту отримання вимоги Держава-учасниця, що має юрисдикцію, зобов'язана поінформувати Державу-учасницю, що надіслала вимогу, та Комісію про досягнуті результати й пояснити причини неможливості віднайти рішення.

Кожна Держава-учасниця може будь-коли пропонувати Контактному комітету розглянути справу.

3. Відповідна Держава-учасниця може вжити належних заходів проти відповідного провайдера медіапослуг (MS provider), якщо:

(a) вона вважає, що результати, досягнуті застосуванням параграфу 2, є незадовільними; і

(b) вона надала докази, які свідчать про те, що відповідний провайдер медіапослуг (MS provider) зареєструвався в юрисдикції іншої Держави-учасниці, аби обійти жорсткіші норми у сферах, що координуються цією Директивою, які б застосовувалися до його діяльності, якби він був зареєстрований у відповідній Державі-учасниці; такі докази мають дозволяти з достатньою впевненістю встановлювати факт обходу, без потреби в доведенні наміру провайдера медіапослуг (MS provider) обійти ці жорсткіші норми.

Такі заходи мають бути об'єктивно необхідними, застосовуватися у недискримінаційний спосіб та бути пропорційними переслідванню цілям.

4. Держава-учасниця може вживати заходів відповідно до параграфу 3, тільки якщо виконано такі умови:

(a) вона сповістила Комісію та Державу-учасницю, в якій зареєстрований провайдер медіапослуг (MS provider), про свій намір вжити таких заходів, водночас обґрунтувавши підстави, на які спирається її оцінка;

(b) вона поважала право на захист відповідного провайдера медіапослуг (MS provider) і, зокрема, надала цьому провайдеру медіапослуг (MS provider) можливість висловити свою думку щодо стверджуваних порушень і заходів, вжити яких має намір Держава-учасниця, що надіслала сповіщення; і

(c) Комісія, після звернення до ERGA з проханням надати висновок відповідно до пункту (d) параграфу 3 статті 30b, вирішила, що заходи є сумісними з законодавством ЄС, зокрема, оцінки, зроблені Державою-учасницею, що вдалася до цих заходів відповідно до параграфів 2 і 3 цієї статті, є належно обґрунтованими, про що Комісія у встановленому порядку інформує Контактний комітет.

5. Протягом трьох місяців після отримання сповіщення, передбаченого пунктом (a) параграфу 4, Комісія має ухвалити рішення про те, чи такі заходи сумісні з законодавством ЄС. Якщо Комісія вирішить, що ці заходи несумісні з законодавством ЄС, вона зобов'язана потребувати від відповідної Держави-учасниці утриматися від намічених заходів.

Якщо Комісії бракує інформації, потрібної, щоб ухвалити рішення відповідно до першого абзацу, вона, протягом одного місяця з моменту отримання сповіщення, зобов'язана звернутися до відповідної Держави-учасниці із запитом про надання всієї інформації, потрібної, щоб ухвалити таке рішення. Строк, протягом якого Комісія має ухвалити рішення, призупиняється до надання цією Державою-учасницею потрібної інформації. У будь-якому разі, призупинення строку не може тривати більше ніж один місяць.

6. Держави-учасниці в рамках свого національного законодавства зобов'язані належними заходами забезпечувати ефективне дотримання вимог цієї Директиви провайдерами медіапослуг (MS provider), що перебувають під їхньою юрисдикцією.

7. Якщо інше не передбачено цією Директивою, застосовується Директива 2000/31/ЄС. Якщо інше не передбачено цією Директивою, у разі суперечностей між Директивою 2000/31/ЄС і цією Директивою, переважну силу матиме ця Директива.

Стаття 4а

1. Держави-учасниці заохочують застосування співрегулювання та сприяння саморегулюванню через кодекси поведінки, ухвалені на національному рівні у сферах, що координуються цією Директивою, наскільки це дозволяється їхніми правовими системами. Ці кодекси мають:

- (a) бути широко визнаними серед головних зацікавлених сторін у відповідних Державах-учасницях;
- (b) чітко та однозначно визначати свої завдання;
- (c) забезпечувати регулярні, прозорі й незалежні моніторинг та оцінювання ступеня досягнення поставлених завдань; і
- (d) забезпечувати своє ефективне застосування, у тому числі через ефективні та пропорційні санкції.

2. Держави-учасниці та Комісія можуть сприяти саморегулюванню через використання кодексів етики в ЄС, складених провайдерами медіапослуг (MS provider), провайдерами послуг платформ спільного доступу до відео (VSP provider) або організаціями, що їх представляють, потрібною мірою співпрацюючи з іншими гравцями, такими як індустріальні, торговельні, професійні та споживчі об'єднання чи організації. Ці кодекси мають широко визнаватися головними зацікавленими сторонами на рівні ЄС і відповідати вимогам пунктів (b)-(d) параграфа 1. Кодекси поведінки ЄС мають діяти без шкоди національним кодексам поведінки.

Спільно з Державами-учасницями Комісія сприяє, де це доречно, розробленню кодексів етики ЄС згідно з принципами субсидіарності та пропорційності.

Підписанти кодексів етики ЄС зобов'язані надавати Комісії проекти цих кодексів, а також зміни та доповнення до них. Комісія проводить консультації з Контактним комітетом щодо цих кодексів і змін та доповнень до них.

Комісія забезпечує загальнодоступність кодексів поведінки ЄС і може належним чином їх популяризувати.

3. Держави-учасниці зберігають за собою право вимагати від провайдерів медіапослуг (MS provider), що перебувають під їхньою юрисдикцією, дотримання більш деталізованих або більш суворих норм згідно з цією Директивою та законодавством ЄС, зокрема тоді, коли незалежні національні регуляторні відомства чи органи доходять висновку, що будь-який кодекс поведінки чи його окремі частини виявилися недостатньо ефективними. Держави-учасниці зобов'язані без зайвого зволікання інформувати Комісію про такі норми».

РОЗДІЛ III

ПОЛОЖЕННЯ, ЩО ЗАСТОСОВУЮТЬСЯ ДО АУДІОВІЗУАЛЬНИХ МЕДІАПОСЛУГ

Стаття 5

1. Кожна Держава-учасниця забезпечує, щоби провайдер медіапослуг (MS provider), який перебуває під її юрисдикцією, надавав одержувачам послуги легкий, прямий і постійний доступ принаймні до такої інформації:

- (a) своє найменування;
- (b) географічна адреса, за якою його зареєстровано;
- (c) реквізити, в тому числі його електронна адреса або вебсайт, які дозволяють швидко з ним зв'язатися прямим і ефективним чином;
- (d) Держава-учасниця, яка має над ним юрисдикцію, і компетентні регуляторні установи та органи чи наглядові органи.

2. Держави-учасниці можуть затверджувати законодавчі заходи, які передбачатимуть, що, крім інформації, зазначеної в параграфі 1, провайдери медіапослуг (MS provider), що перебувають під їхньою юрисдикцією, надають доступ до інформації про свою структуру власності, у тому числі про бенефіціарних власників. Такі заходи мають забезпечувати дотримання фундаментальних прав, зокрема на приватне й сімейне життя бенефіціарних власників. Такі заходи мають бути необхідними та пропорційними, а також спрямовуватися на досягнення мети із забезпечення загального інтересу.

Стаття 6

1. Без шкоди зобов'язанню Держав-учасниць поважати й захищати людську гідність, Держави-учасниці відповідними засобами забезпечують, що аудіовізуальні медіапослуги (AVMS), надані провайдерами медіапослуг (MS provider), які перебувають під їхньою юрисдикцією, не містять:

- (a) підбурювання до насильства або ненависті, спрямованого проти групи осіб або членів такої групи за будь-якою ознакою, наведеною в статті 21 Хартії;
- (b) публічних закликів до вчинення терористичного злочину, як передбачено статтею 5 Директиви (ЄС) 2017/541.

2. Заходи, вжиті для цілей цієї статті, мають бути необхідними та пропорційними, а також забезпечувати повагу до прав і дотримуватися встановлених Хартією принципів.

Стаття 6а

1. Держави-учасниці зобов'язані вживати належних заходів із забезпечення того, щоб аудіовізуальні медіапослуги (AVMS), які надаються провайдерами медіапослуг (MS provider) під їхньою юрисдикцією та які можуть зашкодити фізичному, психічному чи моральному розвитку неповнолітніх, були доступні виключно таким чином, аби

забезпечити неможливість їхнього перегляду чи прослуховування неповнолітніми за звичайних обставин. Такі заходи можуть включати до себе вибір часу трансляції, засоби перевірки віку чи інші технічні заходи. Вони мають бути пропорційними до можливої шкоди від програми.

До найбільш шкідливого контенту, наприклад, невинновданого насильства та порнографії, треба застосовувати найсуворіші заходи.

2. Персональні дані неповнолітніх, зібрані чи іншим чином отримані провайдерами медіапослуг (MS provider) відповідно до параграфа 1, забороняється опрацьовувати з комерційною метою, зокрема для прямого маркетингу, профілювання та поведінкової реклами.

3. Держави-учасниці забезпечують надання провайдерами медіапослуг (MS provider) достатньої інформації про контент, який може негативно впливати на фізичний, психічний чи моральний розвиток неповнолітніх. З цією метою провайдери медіапослуг (MS provider) зобов'язані використовувати систему, що описує потенційно шкідливий характер контенту аудіовізуальних медіапослуг.

Задля імплементації положень цього параграфа Держави-учасниці заохочують використання співрегулювання, як передбачено параграфом 1 статті 4а.

4. Комісія заохочує провайдерів медіапослуг (MS provider) до обміну найкращими практиками застосування співрегуляторних кодексів поведінки. Для цілей цієї статті Держави-учасниці та Комісія можуть заохочувати саморегулювання через використання кодексів поведінки ЄС, зазначених у параграфі 2 статті 4а.

Стаття 7

1. Держави-учасниці повинні без зайвого зволікання забезпечити, щоб послуги, які надаються провайдерами медіапослуг (MS provider) в їхніх юрисдикціях, безперервно та поступово ставали доступнішими для осіб з інвалідністю за допомогою пропорційних заходів.

2. Держави-учасниці повинні забезпечити регулярне звітування з боку провайдерів медіапослуг (MS provider) до національних регуляторних установ чи органів щодо вжитих заходів, зазначених у параграфі 1. До 19 грудня 2022 року і кожні три роки після цього Держави-учасниці повинні звітувати Комісії про імплементацію положень параграфа 1.

3. Держави-учасниці повинні заохочувати провайдерів медіапослуг (MS provider) розробляти плани дій з доступності (accessibility action plans) задля безперервного та поступового підвищення доступності їхніх послуг для осіб з інвалідністю. Національні регуляторні установи чи органи повинні бути повідомлені про кожен такий план дій.

4. Кожна Держава-учасниця повинна визначити один контактний пункт (point of contact), легкий для доступу, у тому числі для осіб з інвалідністю, а також публічно доступний онлайн для надання інформації та прийому скарг щодо будь-яких питань доступності, зазначених у цій Статті.

5. Держави-учасниці повинні забезпечити, що надання інформації про надзвичайні події, в тому числі публічні повідомлення та оголошення під час стихійних лих, що стають відомими громадськості через аудіовізуальні медіапослуги (AVMS), повинне відбуватися у спосіб, доступний для осіб з інвалідністю.

Стаття 7a

Держави-учасниці можуть вживати заходи для забезпечення належної видимості (appropriate prominence) аудіовізуальних медіапослуг (AVMS), що становлять загальний суспільний інтерес.

Стаття 7b

Держави-учасниці повинні вживати належних і пропорційних заходів для забезпечення того, що на аудіовізуальні медіапослуги (AVMS), які надаються провайдерами медіапослуг (MS provider), не можуть бути накладені оверлеї (are not overlaid) з комерційною метою чи вони не можуть бути змінені без прямої згоди цих провайдерів.

Для цілей цієї Статті Держави-учасниці повинні деталізувати нормативні положення, зокрема винятки, особливо щодо захисту законних інтересів споживачів, водночас зважаючи на законні інтереси провайдерів медіапослуг (MS provider), які від самого спочатку (originally) надавали аудіовізуальні медіапослуги (AVMS).

Стаття 8

Держави-учасниці повинні забезпечити, щоб провайдери медіапослуг, які перебувають під їхньою юрисдикцією, не транслювали кінематографічні твори у строки, що перевищують строки, визначені з правовласниками.

Стаття 9

1. Держави-учасниці забезпечують відповідність аудіовізуальних комерційних повідомлень (audiovisual commercial communications), що надаються провайдерами медіапослуг (MS provider), які перебувають під їхньою юрисдикцією, таким вимогам:
- (a) аудіовізуальні комерційні повідомлення повинні легко розпізнаватися як такі; приховані аудіовізуальні комерційні повідомлення (surreptitious audiovisual commercial communication) забороняються;
 - (b) аудіовізуальні комерційні повідомлення не повинні використовувати техніки впливу на підсвідомість (subliminal techniques);
 - (c) аудіовізуальні комерційні повідомлення не повинні:
 - (i) ставити під сумнів повагу до людської гідності;
 - (ii) містити чи просувати будь-яку дискримінацію за ознаками статі, раси чи етнічного походження, громадянства, релігії або переконань, інвалідності, віку чи сексуальної орієнтації;

- (iii) заохочувати поведінку, що завдає шкоди здоров'ю чи безпеці;
 - (iv) заохочувати поведінку, що значною мірою шкодить захисту довкілля;
- (d) забороняються всі форми аудіовізуальних комерційних повідомлень про сигарети та інші тютюнові вироби, а також електронні сигарети і заправні контейнери;
 - (e) забороняється спеціально спрямовувати аудіовізуальні комерційні повідомлення про алкогольні напої на неповнолітніх, а також заохочувати надмірне споживання таких напоїв;
 - (f) забороняються аудіовізуальні комерційні повідомлення про лікарські препарати чи медичне лікування, доступні виключно за рецептом у Державі-учасниці, під юрисдикцією якої перебуває провайдер медіапослуги;
 - (g) аудіовізуальні комерційні повідомлення не повинні завдавати фізичної, психічної чи моральної шкоди неповнолітнім; відповідно, вони не повинні безпосередньо закликати неповнолітніх купувати або орендувати (hire) продукт або послугу, використовуючи їхню недосвідченість або довірливість, безпосередньо заохочувати їх переконувати батьків чи інших осіб придбати товари чи послуги, що рекламуються, зловживати особливою довірою неповнолітніх до батьків, вчителів чи інших осіб, або необґрунтовано показувати неповнолітніх у небезпечних ситуаціях.
2. Аудіовізуальні комерційні повідомлення про алкогольні напої в аудіовізуальних медіапослугах за запитом (AVMS on demand), окрім спонсорства та продакт плейсменту (product placement), мають відповідати критеріям, встановленим Статтею 22.
 3. Держави-учасниці повинні заохочувати співрегулювання та сприяти саморегулюванню за допомогою етичних кодексів, як це передбачено параграфом 1 Статті 4а стосовно неналежних аудіовізуальних комерційних повідомлень про алкогольні напої. Ці кодекси повинні ставити за мету ефективно знизити вплив на неповнолітніх аудіовізуальних комерційних повідомлень про алкогольні напої.
 4. Держави-учасниці повинні заохочувати співрегулювання та сприяти саморегулюванню за допомогою етичних кодексів, як це передбачено параграфом 1 Статті 4а, щодо неналежних аудіовізуальних комерційних повідомлень, що супроводжують дитячі програми або включають до дитячих програм, про харчові продукти та напої зі вмістом поживних речовин та речовин з поживним або фізіологічним ефектом, зокрема жирів, трансжирних кислот, солі або натрія та цукру, надмірне вживання яких не рекомендовано загальною дієтою.

Ці кодекси повинні ставити за мету ефективно знизити вплив на дітей аудіовізуальних комерційних повідомлень про такі харчові продукти та напої. Вони повинні забезпечити, що такі аудіовізуальні комерційні повідомлення не роблять акцент на позитивних якостях поживних властивостей таких харчових продуктів і напоїв.
 5. Для цілей цієї Статті Держави-учасниці та Комісія можуть сприяти саморегуляції за допомогою використання етичних кодексів ЄС, зазначених у параграфі 2 Статті 4а.

Стаття 10

1. Спонсоровані аудіовізуальні медіапослуги або програми повинні відповідати таким вимогам:

(а) за жодних обставин не допускається вплив на їхній контент і, у випадку телевізійного мовлення, на їхнє розміщення в розкладі, що здатні позначитися на відповідальності або редакційній незалежності провайдера медіапослуги;

(b) вони не повинні прямо заохочувати купувати або орендувати товари чи послуги, зокрема через спеціальні промоційні посилання (promotional references) на ці товари та послуги;

(c) глядачі повинні бути чітко проінформовані про наявність угоди про спонсорство. Спонсоровані програми повинні бути чітко ідентифіковані як такі на початку, під час та наприкінці програми за допомогою назви, логотипу та/чи іншого позначення спонсора, таких як посилання на його товар(и) або послугу(и) або їх характерні ознаки.

2. Забороняється спонсорство аудіовізуальних медіапослуг (AVMS) і програм з боку підприємств, основною діяльністю яких є виробництво або продаж сигарет чи інших тютюнових виробів, а також електронних сигарет і заправних контейнерів.

3. Спонсорство аудіовізуальних медіапослуг або програм з боку підприємств, діяльність яких охоплює виробництво або продаж лікарських препаратів та медичного лікування, може передбачати просування назви або зображення підприємства, однак не може рекламувати конкретні лікарські препарати та медичне лікування, які є доступними тільки за рецептом у Державі-учасниці, під юрисдикцією якої знаходиться провайдер медіапослуг.

4. Забороняється спонсорство програм новин і суспільно-політичних програм. Держави учасниці можуть забороняти спонсорство дитячих програм. Держави-учасниці на власний розсуд можуть забороняти показ спонсорських логотипів у дитячих програмах, документальних фільмах і релігійних програмах.

Стаття 11

1. Ця Стаття застосовується виключно до програм, вироблених після 19 грудня 2009 року.

2. Продакт плейсмент (product placement) дозволяється в усіх аудіовізуальних медіапослугах (AVMS), за винятком новин і суспільно-політичних програм, програм для споживачів, релігійних і дитячих програм.

3. Програми, що містять продакт плейсмент (product placement) повинні відповідати таким вимогам:

(a) за жодних обставин не допускається вплив на їхній контент і, у випадку телевізійного мовлення, на їхнє розміщення в розкладі, або, у випадку аудіовізуальних медіапослуг за запитом (AVMS on demand), на їхнє розміщення в каталозі, що здатні позначитися на відповідальності або редакційній незалежності провайдера медіапослуги;

(b) вони не повинні прямо заохочувати купувати або орендувати товари або послуги, зокрема через спеціальні промоційні посилання (promotional references) на такі товари чи послуги;

(c) вони не повинні надмірно виділяти (not give undue prominence) конкретний продукт;

(d) глядачі повинні бути чітко проінформовані про продакт плейсмент (product placement) за допомогою належного позначення на початку та наприкінці програми, а також під час продовження показу програми після перерви на рекламу, аби уникнути будь-яких непорозумінь з боку глядачів.

Держави-учасниці можуть відступити від вимог, зазначених у пункті (d), крім програм, вироблених провайдером медіапослуги (MS provider) чи на його замовлення, або афілійованою з таким провайдером медіапослуги (MS provider) компанією чи на її замовлення.

4. У програмах за жодних обставин не допускається продакт плейсмент (product placement):

(a) сигарет та інших тютюнових виробів, а також електронних сигарет і заправних контейнерів, або продакт плейсмент (product placement) від підприємств, основною діяльністю яких є виробництво або продаж такої продукції;

(b) окремих лікарських препаратів чи медичного лікування, доступних виключно за рецептом у Державі-учасниці, під юрисдикцією якої перебуває провайдер медіапослуги (MS provider).

РОЗДІЛ IV

Стаття 13

1. Держави-учасниці повинні забезпечити, що провайдери медіапослуг (MS provider), які надають аудіовізуальні медіапослуги за запитом (AVMS on demand) в їхній юрисдикції, забезпечують принаймні 30% частку європейських творів у своїх каталогах і забезпечують видимість таких творів.

2. У випадках, коли Держави-учасниці вимагають від провайдерів медіапослуг (MS provider), що перебувають під їхньою юрисдикцією, долучитись фінансово до виробництва європейської продукції, у тому числі через прямі інвестиції в контент і внески до національних фондів, вони також можуть вимагати від провайдерів медіапослуг (MS provider), орієнтованих на аудиторію Держав-учасниць, але

зареєстрованих в інших Державах-учасниках, сплачувати такі фінансові внески, що мають бути пропорційними та недискримінаційними.

3. У випадку, зазначеному в параграфі 2, фінансові внески ґрунтуються виключно на сумах доходів, отриманих у Державах-учасниках, на територію яких орієнтована діяльність провайдера (targeted Member States). Якщо Держава-учасниця, де зареєстрований провайдер, встановлює такий фінансовий внесок, то їй слід брати до уваги всі фінансові внески, встановлені Державами-учасниками, на територію яких орієнтована діяльність провайдера (targeted Member States). Усі фінансові внески повинні відповідати законодавству ЄС, зокрема нормам щодо надання державної допомоги.

4. Держави-учасниці повинні відзвітувати Комісії до 19 грудня 2021, а після цієї дати - кожні два роки, про імплементацію положень параграфів 1 і 2.

5. Комісія повинна, на підставі наданої Державами-учасниками інформації та незалежного дослідження, відзвітувати Європейському парламенту та Раді про застосування положень параграфів 1 і 2, беручи до уваги розвиток ринку та технологій і завдання із забезпечення культурного розмаїття.

6. Зобов'язання, встановлене відповідно до параграфа 1, та вимога до провайдерів медіапослуг (MS provider), орієнтованих на аудиторію в інших Державах-учасниках, як це передбачено параграфом 2, не застосовується до провайдерів медіапослуг (MS provider) із невеликим оборотом (low turnover) або нечисельною аудиторією. Держави-учасниці також можуть відступити від цих зобов'язань та вимог тоді, коли вони можуть виявитися неможливими до виконання чи невиправданими через характер або тематику аудіовізуальних медіапослуг (AVMS).

7. Після консультацій із Контактним Комітетом (Contact Committee) Комісія повинна надавати рекомендації щодо розрахунку частки європейської продукції, зазначеної у параграфі 1, і щодо визначення невисокого обороту (low turnover) та нечисельної аудиторії, зазначених у параграфі 6.

РОЗДІЛ V

ПОЛОЖЕННЯ, ЩО СТОСУЮТЬСЯ ВИКЛЮЧНИХ ПРАВ ТА КОРОТКИХ НОВИНИХ ПОВІДОМЛЕНЬ У ТЕЛЕВІЗІЙНОМУ МОВЛЕННІ

Стаття 14

1. Кожна Держава-учасниця може вживати заходи у відповідності до права ЄС для забезпечення того, щоб мовники під її юрисдикцією не транслювали на виключній основі (exclusive basis) події, які ця Держава-учасниця вважає подіями значного суспільного значення, у спосіб, що позбавляє значну частину суспільства цієї Держави-учасниці можливості спостерігати за цими подіями наживо або із затримкою (deferred coverage) на безкоштовному телебаченні. Якщо Держава-учасниця вживає таких заходів, вона складає перелік визначених подій - національного чи ненаціонального характеру, які вона вважає

подіями значного суспільного інтересу. Це має бути зроблено в чіткій та прозорий спосіб і своєчасно. У межах цих заходів відповідна Держава-учасниця також визначає, чи повинні ці події бути доступними наживо повністю або частково, або, де це необхідно або доречно з об'єктивних причин для цілей суспільного інтересу, із затримкою повністю або частково.

2. Держави-учасниці повинні негайно повідомити Комісію про будь-які заходи, що були або будуть вжиті відповідно до параграфу 1. Протягом 3 місяців з дати такого повідомлення Комісія повинна перевірити заходи на предмет їхньої відповідності законодавству ЄС та повідомити про них інші Держави-учасниці. Вона повинна попросити висновок контактної комітету, створеного згідно зі Статтею 29. Вона повинна опублікувати повідомлення про вжиті заходи в *Офіційному журналі Європейського Союзу*, а також принаймні раз на рік зведений перелік заходів, що вживаються Державами-учасницями.

3. Держави-учасниці повинні забезпечити за допомогою належних засобів в межах свого законодавства, що мовники, які знаходяться під їхньою юрисдикцією, не користуються виключними правами, які були придбані після 30 липня 1997 року, у такий спосіб, що значна частина суспільства в іншій Державі-учасниці позбавляється можливості спостерігати за подіями, визначеними іншою Державою-учасницею згідно з параграфами 1 та 2, на безкоштовному телебаченні наживо повністю або частково або де це необхідно чи доречно з об'єктивних причин для цілей суспільного інтересу, із затримкою повністю або частково, як це визначено іншою Державою-учасницею відповідно до параграфу 1.

Стаття 15

1. Держави-учасниці повинні забезпечити, що будь-який зареєстрований у ЄС мовник повинен мати справедливий, розумний та недискримінаційний доступ до подій значного суспільного інтересу, що транслюються на виключній основі мовником під їхньою юрисдикцією, з метою створення коротких новинних повідомлень (short news reports).

2. Якщо інший мовник, зареєстрований у тій самій Державі-учасниці, що і мовник, який бажає отримати доступ, набув виключні права на подію значного суспільного інтересу, то цей мовник повинен надати доступ.

3. Держави-учасниці повинні забезпечити гарантії такого доступу шляхом надання мовникам дозволу вільно вибирати короткі уривки з сигналів мовника, що здійснює трансляцію, із зазначенням щонайменше їхнього джерела, якщо тільки це є можливим із практичних міркувань.

4. В якості альтернативи положенню параграфу 3, Держави-учасниці можуть створити рівнозначну систему (equivalent system), за допомогою якої буде надано доступ на справедливій, розумній та недискримінаційній основі іншими способами.

5. Короткі уривки повинні використовуватися виключно для загальних програм новин і можуть використовуватися в аудіовізуальних медіапослугах за запитом (AVMS on demand), тільки якщо та сама програма пропонується тим самим провайдером медіапослуг як програма із затримкою.

6. Без шкоди положенням параграфів 1 – 5, Держави-учасниці повинні забезпечити визначення положень та умов таких уривків відповідно до своїх законодавчих систем і практик, зокрема, щодо будь-яких угод про компенсацію, максимальну довжину коротких уривків та часові межі їхньої передачі. Якщо передбачається компенсація, її розмір не може перевищувати додаткові витрати, що прямо пов'язані із наданням доступу.

РОЗДІЛ VI

СПРИЯННЯ РОЗПОВСЮДЖЕННЮ ТА ВИРОБНИЦТВУ ТЕЛЕВІЗІЙНИХ ПРОГРАМ

Стаття 16

1. Держави-учасниці повинні забезпечити, де це можливо практично і за допомогою належних засобів, що мовники відводять більшу частину ефірного часу для трансляції європейської продукції, за винятком часу, передбаченого для новин, спортивних подій, ігор, реклами, телетекстових послуг та телепродажу. Ця частка, із врахуванням інформаційних, освітніх, культурних та розважальних обов'язків перед власною аудиторією, повинна досягатися прогресивно, на основі належних критеріїв.

2. Якщо частку, про яку йдеться у параграфі 1, не може бути досягнуто, вона повинна бути не меншою, ніж середній показник станом на 1988 рік у відповідній Державі-учасниці.

Проте, для Греції та Португалії, замість 1988 року застосовується показник 1990 року.

3. Держави-учасниці, починаючи з 3 жовтня 1991 року, кожні 2 роки надають Комісії звіт про застосування цієї Статті та Статті 17.

Такий звіт, зокрема, повинен містити статистичну інформацію щодо досягнення частки, про яку йдеться у цій Статті та Статті 17, для кожної телевізійної програми, що потрапляє під юрисдикцію відповідної Держави-учасниці, причини, через які не було досягнуто цієї частки для кожного випадку, а також заходи, що було вжито або планується вжити для її досягнення.

Комісія повинна повідомити інші Держави-учасниці та Європейський Парламент про такі звіти, що супроводжуються, якщо це потрібно, висновком. Комісія повинна забезпечити застосування положень цієї Статті та Статті 17 у відповідності до положень Договору про функціонування Європейського Союзу. Комісія у своєму висновку може брати до уваги, зокрема, прогрес, досягнутий у порівнянні із попередніми роками, частку перших творів, що транслювалися, особливі обставини нових телевізійних мовників та специфіку ситуації

у країнах з низькими можливостями виробництва аудіовізуальної продукції або територію малопоширених мов.

Стаття 17

Держави-учасниці повинні забезпечити, де це практично можливо і за допомогою належних засобів, що мовники передбачають щонайменше 10 % їхнього ефірного часу, за винятком часу, передбаченого для новин, спортивних подій, ігор, реклами, телетекстових послуг та телепродажу, або, на розсуд Держави-учасниці в якості альтернативи - щонайменше 10% від їхнього програмного бюджету, на європейську продукцію, що створюється незалежними від мовника виробниками. Ця частка, із врахуванням інформаційних, освітніх, культурних та розважальних обов'язків мовника перед власною аудиторією, повинна досягатися прогресивно, на основі належних критеріїв. Вона повинна досягатися шляхом цільового виділення належної частини для нещодавностворених творів, тобто творів, що транслюються протягом 5 років з дати їхнього виробництва.

Стаття 18

Цей Розділ не застосовується до телевізійних трансляцій, що спрямовані на локальну аудиторію, та не становлять частину національної мережі.

РОЗДІЛ VII

ТЕЛЕВІЗІЙНА РЕКЛАМА ТА ТЕЛЕПРОДАЖ

Стаття 19

1. Телевізійна реклама та телепродаж повинні легко розпізнаватися та відрізнятися від редакційного контенту. Без шкоди для використання новітніх рекламних технологій, телевізійна реклама та телепродаж повинні повністю відокремлюватися від інших частин програми за допомогою оптичних та/або звукових та/або просторових засобів.

2. Під час трансляції спортивних заходів допускаються одиничні вставки (isolated spots) телевізійної реклами та телепродажу. Одиничні вставки телевізійної реклами та телепродажу під час трансляції інших передач, що не є спортивними заходами, мають залишатися винятком.

Стаття 20

1. Держави-учасниці повинні забезпечити, що у випадку включення телевізійної реклами або телепродажу до програм, вони не зашкодять правам правовласників та цілісності програм, беручи до уваги перерви між програмами (natural breaks), тривалість та природу відповідних програм.

2. Трансляція фільмів, створених для телебачення (за винятком багатосерійних передач, серіалів і документальних фільмів (series, serials and documentaries), кінематографічних творів і програм новин, може перериватися телевізійною рекламою та (або) телепродажами, або і тим і тим, одноразово протягом встановлених проміжків часу, що становлять щонайменше 30 хвилин. Трансляція дитячих програм може перериватися телевізійною рекламою одноразово протягом встановлених проміжків часу, що становлять щонайменше 30 хвилин, за умови, що планова тривалість програми перевищує 30 хвилин. Трансляція телепродажу під час показу дитячих програм забороняється. Забороняється переривати релігійні служби телевізійною рекламою та телепродажем.

Стаття 21

Забороняється телепродаж лікарських препаратів, що підлягають маркетинговій авторизації у розумінні Директиви 2001/83/ЕС, а також телепродаж медичного лікування.

Стаття 22

Телевізійна реклама та телепродаж алкогольних напоїв повинні відповідати таким вимогам:

- (a) вони не можуть бути спеціально спрямовані на неповнолітніх або, зокрема, зображувати неповнолітніх, які вживають ці напої;
- (b) вони не можуть пов'язувати вживання алкоголю із покращенням фізичної результативності або із керуванням автотранспортом;
- (c) вони не можуть створювати враження того, що вживання алкоголю сприяє соціальній чи сексуальній успішності;
- (d) вони не можуть стверджувати, що алкоголь має терапевтичні властивості або є стимулюючим, заспокійливим засобом чи засобом вирішення особистих конфліктів;
- (e) вони не можуть спонукати зловживати алкоголем або виставляти невживання чи помірне вживання алкоголю у негативному світлі;
- (f) вони не можуть підкреслювати високий вміст алкоголю як позитивну рису напоїв.

Стаття 23

1. Частка вставок телевізійної реклами (advertising spots) та телепродажу з 06:00 до 18:00 не може перевищувати 20% часу у цьому проміжку. Частка вставок телевізійної реклами та телепродажу з 18:00 до 24:00 не може перевищувати 20% часу у цьому проміжку.
2. Параграф 1 не застосовується до:
 - (a) оголошень, зроблених організацією мовлення, що пов'язані з їхніми програмами й супутніми продуктами, що безпосередньо походять від цих програм, а також із програмами та аудіовізуальними медіапослугами (AVMS) інших суб'єктів, які належать до тієї ж групи мовників;

(b) спонсорських оголошень;

(c) продакт плейсменту (product placement);

(d) нейтральних кадрів між редакційним контентом і вставками телевізійної реклами або телепродажу, а також між індивідуальними вставками.

Стаття 24

Вікна телепродажів (teleshopping windows) повинні бути чітко визначені як такі за допомогою оптичних та звукових засобів і повинні тривати щонайменше 15 хвилин без перерви.

Стаття 25

Ця Директива повинна бути застосована з *відповідними змінами (mutatis mutandis)* до телевізійних каналів, які повністю присвячені рекламі або телепродажу, а також до телевізійних каналів, які здійснюють виключно саморекламу.

Разом із тим, до таких каналів не застосовується Розділ VI, а також Статті 20 та 23.

Стаття 26

Без шкоди для положень Статті 4, Держави-учасниці можуть, з належним врахуванням законодавства ЄС, встановлювати вимоги, відмінні від тих, що зазначені у Статті 20(2) та Статті 23 щодо телевізійних трансляцій, призначених виключно для національної території, які аудиторія однієї або інших Держав-учасниць не може отримувати прямо або опосередковано.

РОЗДІЛ ІХ

ПРАВО НА ВІДПОВІДЬ У ТЕЛЕВІЗІЙНОМУ МОВЛЕННІ

Стаття 28

1. Без шкоди іншим положенням цивільного, адміністративного чи кримінального законодавства, що ухалюються Державами-учасницями, будь-яка фізична чи юридична особа незалежно від громадянства, легітимним інтересам, зокрема, репутації та доброму імені, якої було нанесено шкоду шляхом висловлення недостовірних фактів під час телевізійної програми, повинна мати право на відповідь або еквівалентний засіб захисту прав. Держави-учасниці повинні забезпечити відсутність перешкод для справжньої реалізації права на відповідь або еквівалентних засобів захисту прав шляхом встановлення необґрунтованих вимог або умов. Відповідь повинна транслюватися протягом розумного часового проміжку після отримання вмотивованого запиту та в час і спосіб, що відповідає програмі, якої стосується запит.

2. Право на відповідь або еквівалентні засоби захисту прав повинні існувати стосовно усіх мовників, що знаходяться під юрисдикцією Держави-учасниці.

3. Держави-учасниці повинні ухвалити заходи, необхідні для встановлення права на відповідь або еквівалентних засобів захисту прав, та повинні визначити процедуру для їхньої реалізації. Зокрема, вони повинні забезпечити наявність достатнього проміжку часу, а також такий характер процедур, які б забезпечили належну реалізацію права на відповідь чи еквівалентних засобів захисту фізичною чи юридично особою, що проживає чи зареєстрована в інших Державах-учасницях.

4. Заява про реалізацію права на відповідь або еквівалентного засобу захисту може бути відхилена, якщо така відповідь не є обґрунтованою, виходячи з умов, викладених у параграфі 1, і тягне за собою діяння, яке карається законом, спричиняє настання для мовника цивільно-правової відповідальності або порушує стандарти громадської пристойності.

5. Мають бути передбачені процедури, відповідно до яких будь-які спори щодо реалізації права на відповідь або еквівалентних заходів захисту прав можуть бути предметом судового розгляду.

РОЗДІЛ ІХА

ПОЛОЖЕННЯ, ЩО ЗАСТОСОВУЮТЬСЯ ДО ПОСЛУГ ПЛАТФОРМ СПІЛЬНОГО ДОСТУПУ ДО ВІДЕО (VIDEO-SHARING PLATFORMS (VSP))

Стаття 28а

1. Для цілей цієї Директиви, провайдер платформи спільного доступу до відео (VSP provider), зареєстрований на території Держави-учасниці у значенні, встановленому параграфом 1 Статті 3 Директиви 2000/31/ЄС, повинен перебувати під юрисдикцією цієї Держави-учасниці.

2. Провайдер платформи спільного доступу до відео (VSP provider), не зареєстрований на території Держави-учасниці відповідно до параграфа 1, вважається зареєстрованим на території Держави-учасниці для цілей цієї Директиви, якщо такий провайдер платформи спільного доступу до відео (VSP provider):

(а) має материнське (parent undertaking) або дочірнє підприємство (subsidiary), зареєстроване на території такої Держави-учасниці; або

(б) входить до складу групи, а інше підприємство з цієї групи зареєстроване на території такої Держави-учасниці.

Для цілей цієї Статті:

(а) «материнське підприємство» (parent undertaking) означає підприємство, що контролює одне чи декілька дочірніх підприємств;

(b) «дочірнє підприємство» (subsidiary undertaking) означає підприємство, що контролюється материнським підприємством, включно з будь-яким дочірнім підприємством кінцевого материнського підприємства;

(c) «група» означає материнське підприємство, всі його дочірні підприємства та всі інші підприємства, що мають з ними економічні та юридичні організаційні зв'язки.

3. Для цілей застосування параграфу 2, якщо материнське підприємство, дочірнє підприємство чи інші підприємства групи зареєстровані в різних Державах-учасницях, провайдер платформи спільного доступу до відео (VSP provider) вважається зареєстрованим у тій Державі-учасниці, де зареєстроване його материнське підприємство, або, у разі відсутності такої реєстрації, – у Державі-учасниці, де зареєстроване його дочірнє підприємство, або, у разі відсутності такої реєстрації, – у Державі-учасниці, де зареєстроване інше підприємство групи компаній.

4. Для цілей застосування параграфу 3, у разі наявності декількох дочірніх підприємств, кожне з яких зареєстроване в іншій Державі-учасниці, провайдер платформи спільного доступу до відео (VSP provider) вважається зареєстрованим у Державі-учасниці, де вперше розпочало свою діяльність одне з дочірніх підприємств, за умови підтримки ним стабільного та ефективного зв'язку з економікою такої Держави-учасниці.

У разі наявності декількох інших підприємств, які входять до складу групи, й кожне з яких зареєстроване в іншій Державі-учасниці, провайдер платформи спільного доступу до відео (VSP provider) вважається зареєстрованим у Державі-учасниці, де вперше розпочало свою діяльність одне з цих підприємств, за умови підтримки ним стабільного та ефективного зв'язку з економікою такої Держави-учасниці.

5. Для цілей цієї Директиви, Статті 3 і Статті 12-15 Директиви 2000/31/ЄС повинні поширюватися на провайдерів платформ спільного доступу до відео (VSP provider), які вважаються зареєстрованими у Державі-учасниці відповідно до параграфу 2 цієї Статті.

6. Держави-учасниці складають і підтримують в актуальному стані список провайдерів платформ спільного доступу до відео (VSP provider), що зареєстровані чи вважаються зареєстрованими на їхній території, із зазначенням того, на основі якого з критеріїв, викладених у параграфах 1-4, вони мають юрисдикцію. Держави-учасниці повідомляють Комісії цей список, включно з усіма оновленнями до нього.

Комісія повинна забезпечувати доступ до цих списків у централізованій базі даних. У разі розбіжностей між списками Комісія звертається до відповідних Держав-учасниць з метою пошуку рішення. Комісія забезпечує доступ до цієї бази даних національним регуляторним установам та органам. Комісія забезпечує загальнодоступність інформації, розміщеної в базі даних.

7. Якщо відповідні Держави-учасниці, застосовуючи цю Статтю, не в змозі погодити, яка Держава-учасниця має юрисдикцію, вони зобов'язані без зайвого зволікання довести це питання до відома Комісії. Комісія може звернутися до ERGA з проханням надати висновок із цього питання відповідно до пункту (d) параграфу 3 Статті 30b. ERGA повинна

надати такий висновок протягом 15 робочих днів після подання Комісією запиту. Комісія інформує про це Контактний комітет у встановленому порядку.

Стаття 28b

1. Без шкоди для Статтей 12-15 Директиви 2000/31/ЄС, Держави-учасниці повинні забезпечити, що провайдери платформ спільного доступу до відео (VSP provider), які перебувають під їхньою юрисдикцією, вживають належних заходів із захисту:

(a) неповнолітніх від програм, аудіовізуальних комерційних повідомлень і створених користувачами відео (user-generated videos), здатних зашкодити їхньому фізичному, психічному чи моральному розвитку, відповідно до параграфа 1 Статті 6a;

(b) широкої громадськості від програм, аудіовізуальних комерційних повідомлень і створених користувачами відео (user-generated videos), що містять підбурювання до насильства або ненависті, спрямоване проти групи осіб або членів такої групи за будь-якою ознакою, наведеною в статті 21 Хартії;

(c) широкої громадськості від програм, аудіовізуальних комерційних повідомлень і створених користувачами відео (user-generated videos), які містять контент, розповсюдження якого становить діяльність, що є кримінальним правопорушенням за законодавством ЄС, а саме: публічний заклик до вчинення терористичного злочину, як встановлено Статтею 5 Директиви (ЄС) 2017/541, правопорушення, пов'язані з дитячою порнографією, як встановлено параграфом 4 Статті 5 Директиви 2011/93/ЄС Європейського парламенту і Ради,¹ і правопорушення, пов'язані з расизмом і ксенофобією, як встановлено Статтею 1 Рамкового рішення 2008/913/ІНА.

2. Держави-учасниці повинні забезпечувати дотримання провайдерами платформ спільного доступу до відео (VSP provider), що перебувають під їхньою юрисдикцією, вимог, встановлених параграфом 1 Статті 9 до аудіовізуальних комерційних повідомлень, які поширюються, продаються чи розміщуються такими провайдерами.

Держави-учасниці повинні забезпечити, що провайдери платформ спільного доступу до відео (VSP provider), що перебувають під їхньою юрисдикцією, вживають належних заходів із дотримання вимог, встановлених параграфом 1 Статті 9 до аудіовізуальних комерційних повідомлень, які не поширюються (are not marketed), продаються та не розміщуються цими провайдерами платформ спільного доступу до відео (VSP provider), зважаючи на обмежений контроль, який ці провайдери платформ спільного доступу до відео (VSP provider) мають над такими аудіовізуальними комерційними повідомленнями.

Держави-учасниці повинні забезпечити, що провайдери платформ спільного доступу до відео (VSP provider) чітко інформують своїх користувачів про наявність аудіовізуальних комерційних повідомлень у програмах чи створених користувачами відео (user generated

¹ Директива 2011/93/ЄС Європейського парламенту і Ради від 13 грудня 2011 р. про боротьбу із сексуальним насильством та сексуальною експлуатацією дітей і дитячою порнографією, яка заміняє Рамкове рішення Ради 2004/68/ІНА (Офіційний журнал, № L 335, 17.12.2011, с. 1).

video), за умови, що про такі повідомлення оголошується відповідно до пункту (с) третього абзацу параграфу 3, або провайдер знає про ці обставини.

Держави-учасниці повинні сприяти співрегулюванню та сприяти саморегулюванню за допомогою етичних кодексів, як це передбачено параграфом 1 Статті 4а, з метою ефективного зменшення впливу на дітей аудіовізуальних комерційних повідомлень про харчові продукти та напої зі вмістом поживних речовин і речовин з певним поживним або фізіологічним ефектом, зокрема жирів, трансжирних кислот, солі або натрія та цукрів, надмірне вживання яких не рекомендовано загальною дієтою. Ці кодекси повинні забезпечити, що такі аудіовізуальні комерційні повідомлення не роблять наголос на позитивних якостях поживних властивостей таких харчових продуктів і напоїв.

3. Для цілей параграфів 1 і 2, належні заходи мають визначатися з огляду на характер відповідного контенту, шкоду, якої він може завдати, характеристики категорії осіб, що підлягають захисту, а також прав і законних інтересів, які перебувають на кону, включно з правами й законними інтересами провайдерів платформ спільного доступу до відео (VSP provider) та користувачів, які створювали або завантажували контент, а також зважаючи на загальний суспільний інтерес.

Держави-учасниці повинні забезпечити, що усі провайдери платформ спільного доступу до відео (VSP provider), які перебувають під їхньою юрисдикцією, вживають таких заходів. Ці заходи мають бути практичними і пропорційними, а також зважати на обсяг послуги платформи спільного доступу до відео (VSPS) та характер послуги, що надається. Ці заходи не повинні призводити до застосування будь-яких попередніх контролюючих заходів або фільтрування завантаженого контенту (upload-filtering of content), які не відповідають положенням Статті 15 Директиви 2000/31/ЄС. З метою захисту неповнолітніх, як передбачено пунктом (а) параграфу 1 цієї Статті, до найбільш шкідливого контенту застосовуються найсуворіші заходи з контролю доступу.

Ці заходи, в разі потреби, мають складатися з(і):

(а) внесення та застосування вимог, зазначених у параграфі 1, до умов і положень (terms and conditions) з надання послуг платформами спільного доступу до відео (VSP);

(b) внесення та застосування вимог, встановлених параграфом 1 Статті 9, щодо аудіовізуальних комерційних повідомлень, які поширюються (marketed), продаються чи розміщуються провайдерами платформ спільного доступу до відео, до умов і положень з надання послуг платформами спільного доступу до відео (VSP);

(с) наявність функціональної можливості для користувачів, які завантажують відео, повідомляти (declare), чи такі відео, наскільки їм відомо або може бути достатньою мірою відомо, містять аудіовізуальні комерційні повідомлення;

(d) створення і функціонування прозорих і зручних (user-friendly) механізмів для користувачів платформ зі спільним доступом до відео (VSP) повідомляти чи сигналізувати (report or flag) відповідному провайдеру платформи спільного доступу до відео про розміщений на його платформі контент, що зазначений у параграфі 1;

(e) створення і функціонування систем, за допомогою яких провайдери платформ спільного доступу до відео (VSP provider) роз'яснюють користувачам платформ спільного доступу до відео (VSP), які наслідки мали повідомлення чи сигнали, зазначені в пункті (d);

(f) створення і функціонування систем перевірки віку користувачів платформ спільного доступу до відео (VSP) стосовно контенту, який може зашкодити фізичному, психічному чи моральному розвитку неповнолітніх;

(g) створення і функціонування легких у користуванні (easy-to-use) систем, що дають змогу користувачам платформ спільного доступу до відео оцінювати контент, зазначений у параграфі 1;

(h) забезпечення систем батьківського контролю, якими може керувати кінцевий користувач (end-user), стосовно контенту, який може зашкодити фізичному, психічному чи моральному розвитку неповнолітніх;

(i) створення і функціонування прозорих, легких у користуванні (easy-to-use) та ефективних процедур розгляду й вирішення скарг користувачів, поданих провайдеру платформи спільного доступу до відео (VSP provider), у зв'язку з імплементацією заходів, що зазначені в пунктах (d)-(h);

(j) забезпечення ефективних заходів з медіаграмотності та інструментів підвищення обізнаності користувачів про ці заходи та інструменти.

Забороняється обробляти персональні дані неповнолітніх, зібрані чи іншим чином отримані (generated) провайдерами платформ спільного доступу до відео (VSP provider) відповідно до пунктів (f) і (h) третього абзацу з комерційною метою, зокрема для прямого маркетингу (direct marketing), профілювання (profiling) та поведінкової таргетованої реклами (behaviourally targeted advertising).

4. З метою імплементації заходів, зазначених у параграфах 1 і 3 цієї Статті, Держави-учасниці повинні сприяти співрегулюванню, як це передбачено параграфом 1 Статті 4а.

5. Держави-учасниці повинні створити необхідні механізми, щоб оцінювати доречність заходів, зазначених у параграфі 3, які вживають провайдери платформ спільного доступу до відео (VSP provider). Держави-учасниці повинні доручити оцінювати ці заходи національним регуляторним установам або органам.

6. Держави-учасниці можуть застосовувати до провайдерів платформ спільного доступу до відео (VSP provider) більш детальні чи суворі заходи, ніж ті, що передбачені параграфом 3 цієї Статті. Ухвалюючи такі заходи, Держави-учасниці повинні дотримуватися вимог, встановлених чинним законодавством ЄС, зокрема встановлених Статтями 12-15 Директиви 2000/31/ЄС або Статтею 25 Директиви 2011/93/ЄС.

7. Держави-учасниці повинні забезпечити наявність позасудових механізмів відновлення прав для вирішення спорів між користувачами та провайдерами платформ спільного доступу до відео (VSP provider), пов'язаних із застосуванням положень параграфів 1 і 3. Такі механізми повинні забезпечити неупереджене вирішення спорів і не повинні позбавляти користувача правового захисту, передбаченого національним законодавством.

8. Держави-учасниці повинні забезпечити користувачам можливість відстоювати свої права в суді стосовно провайдерів платформ спільного доступу до відео (VSP provider), відповідно до положень параграфів 1 і 3.

9. Комісія заохочує обмін найкращими практиками застосування співрегуляторних етичних кодексів, зазначених у параграфі 4, між провайдерами платформ спільного доступу до відео (VSP provider).

10. Держави-учасниці та Комісія можуть сприяти саморегулюванню за допомогою використання етичних кодексів ЄС, зазначених у параграфі 2 Статті 4а.

РОЗДІЛ X

КОНТАКТНИЙ КОМІТЕТ

Стаття 29

1. Під егідою Комісії утворюється контактний комітет. Він складається із представників компетентних установ Держав-учасниць. Його головою є представник Комісії. Комітет збирається з власної ініціативи або на вимогу делегації Держави-учасниці.

2. Завданнями контактного комітету є:

(a) сприяти ефективній імплементації цієї Директиви за допомогою регулярних консультацій щодо будь-яких практичних проблем, які виникають у зв'язку з її застосуванням, зокрема, застосуванням Статті 2, а також із будь-яких інших питань, обмін думками щодо яких вважатиметься корисним;

(b) надавати висновки із власної ініціативи або висновків на запит Комісії щодо застосування Державами-учасницями цієї Директиви;

(c) бути майданчиком для обміну поглядами щодо питань, які необхідно розглянути у звітах, що їх повинні подавати Держави-учасниці відповідно до Статті 16(3), та щодо їхньої методології;

(d) обговорювати висновки регулярних консультацій, які Комісія проводить з представниками організацій мовлення, продюсерами, споживачами, виробниками, провайдерами послуг та професійними спілками і творчими спільнотами;

(e) сприяти обміну інформацією між Державами-учасницями та Комісією стосовно ситуації та розвитку регуляторної діяльності щодо аудіовізуальних медіапослуг, враховуючи аудіовізуальну політику ЄС, а також відповідні розробки у технічній сфері;

(f) досліджувати будь-які нові тенденції у секторі, обмін думками щодо яких виявиться корисним.

РОЗДІЛ ХІ
РЕГУЛЯТОРНІ УСТАНОВИ ТА ОРГАНИ ДЕРЖАВ-УЧАСНИЦЬ

Стаття 30

1. Кожна Держава-учасниця повинна визначити одну чи декілька незалежних національних регуляторних установ і (або) органів (або і установу і орган). Держави-учасниці повинні забезпечити їхню юридичну відокремленість від уряду й функціональну незалежність від їхніх урядів і будь-якого іншого державного чи приватного органу. Це не перешкоджає можливості для Держав-учасниць створювати регулятори, що здійснюють нагляд за різними секторами.

2. Держави-учасниці повинні забезпечити здійснення національними регуляторними установами чи органами своїх повноважень неупереджено й прозоро, з дотриманням цілей цієї Директиви, зокрема досягнення плюралізму у медіа, культурного та мовного розмаїття, захисту прав споживачів, доступності, недискримінації, належного функціонування внутрішнього ринку та сприяння добросовісній конкуренції.

Національні регуляторні установи чи органи не повинні отримувати вказівок від будь-якого іншого органу у зв'язку з виконанням завдань, покладених на них національним законодавством, що імплементує положення законодавства ЄС. Це не повинно перешкоджати здійсненню нагляду відповідно до національного конституційного права.

3. Держави-учасниці повинні забезпечити чітке визначення у законодавстві компетенції та повноважень національних регуляторних установ чи органів, а також способи їхньої підзвітності.

4. Держави-учасниці повинні забезпечити наявність у національних регуляторних установ та органів належних (adequate) фінансових і кадрових ресурсів, а також правозастосовних повноважень (enforcement powers), які б дозволяли їм ефективно виконувати свої функції та сприяти роботі ERGA. Держави-учасниці повинні забезпечити наявність у національних регуляторних установ чи органів власних річних бюджетів, які підлягають оприлюдненню.

5. Держави-учасниці закріплюють у своєму національному законодавстві умови та процедури призначення й звільнення керівників національних регуляторних установ чи органів або членів колегіального органу, що виконує цю функцію, в тому числі тривалість мандата. Такі процедури повинні бути прозорими, недискримінаційними і гарантувати належний ступінь незалежності. Керівник національної регуляторної установи чи органу або члени колегіального органу, що виконують ці функції в національній регуляторній установі чи органі, можуть бути звільнені, якщо вони більше не виконують вимог, потрібних для виконання ними своїх посадових обов'язків, заздалегідь встановлених на національному рівні. Рішення про звільнення має бути належним чином обґрунтоване, заздалегідь повідомлятися зазначеним особам і бути публічним.

6. Держави-учасниці повинні забезпечити ефективні механізми оскарження на національному рівні. Апеляційний орган, який може бути судом, повинен бути незалежним від сторін, залучених до процесу оскарження.

Рішення національної регуляторної установи чи органу зберігає свою силу до закінчення розгляду апеляції, крім випадків, коли, згідно з національним законодавством, вживаються тимчасові заходи захисту.

Стаття 30a

1. Держави-учасниці повинні забезпечити, що національні регуляторні установи чи органи вживають належних заходів з надання один одному та Комісії інформації, необхідної для застосування цієї Директиви, зокрема статей 2, 3 і 4.

2. У межах обміну інформацією відповідно до параграфа 1, коли національні регуляторні установи чи органи отримують інформацію від провайдера медіапослуг (MS provider), який перебуває під їхньою юрисдикцією, про те, що він надаватиме послугу, яка повністю чи переважно орієнтована на аудиторію іншої Держави-учасниці, національна регуляторна установа чи орган в Державі-учасниці, що має юрисдикцію, зобов'язана проінформувати про це національне регуляторне відомство чи орган Держави-учасниці, на територію якої орієнтована діяльність провайдера (targeted Member State).

3. Якщо регуляторна установа чи орган Держави-учасниці, на територію якої орієнтована діяльність провайдера медіапослуг (MS provider), що є під юрисдикцією іншої Держави-учасниці, надсилає запит щодо діяльності цього провайдера до регуляторної установи чи органу Держави-учасниці, що має над ним юрисдикцію, така регуляторна установа чи орган зобов'язані докласти всіх зусиль, щоб відповісти на цей запит протягом двох місяців, проте без шкоди суворішим строкам, що застосовуються відповідно до цієї Директиви. У разі отримання запиту, регуляторна установа чи орган Держави-учасниці, на територію якої орієнтована діяльність провайдера, повинні надати регуляторній установі чи органу Держави-учасниці, що має юрисдикцію, всю інформацію, що може допомогти їй у реагуванні на цей запит.

Стаття 30b

1. Цим документом засновується Європейська група регуляторів аудіовізуальних медіапослуг (ERGA).

2. Вона повинна складатися з представників національних регуляторних установ чи органів у сфері аудіовізуальних медіапослуг (AVMS), основним завданням яких є нагляд за аудіовізуальними медіапослугами (AVMS), або, в разі відсутності національної регуляторної установи чи органу, інших представників, обраних у встановленому порядку. У засіданнях ERGA бере участь представник Комісії.

3. На ERGA покладаються такі завдання:

(a) надання Комісії технічної експертизи:

– у виконанні нею завдання із забезпечення узгодженої імплементації цієї Директиви в усіх Державах-учасниках,

– з питань, що стосуються аудіовізуальних медіапослуг, у межах своєї компетенції;

(b) обмін досвідом та найкращими практиками застосування нормативної бази регулювання аудіовізуальних медіапослуг, у тому числі в питаннях доступності та медіаграмотності;

(c) співпраця та надання своїм членам інформації, необхідної для застосування цієї Директиви, зокрема щодо Статей 3, 4 і 7;

(d) надання висновків (opinions) за запитом Комісії щодо технічних і фактичних аспектів питань відповідно до параграфу (5c) Статті 2, параграфів (2) і (3) Статті 3, пункту (c) параграфу (4) Статті 4 і параграфу 7 Статті 28а.

4. ERGA ухвалює свій регламент.

РОЗДІЛ XII

ЗАКЛЮЧНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 31

У сферах, які не координує дана Директива, вона не впливає на права та зобов'язання Держав-учасниць, що випливають з чинних конвенцій щодо телекомунікацій та мовлення.

Стаття 32

Держави-учасниці передають Комісії текст основних положень національного законодавства, які вони ухвалили у сфері, на яку розповсюджується дія цієї Директиви.

Стаття 33

Комісія здійснює контроль над застосуванням Державами-учасницями цієї Директиви.

Щонайпізніше до 19 грудня 2022 року та кожні три роки після цього Комісія повинна подати до Європейського парламенту, Ради та Європейського економічного та соціального комітету (European Economic and Social Committee) звіт про застосування цієї Директиви.

Щонайпізніше до 19 грудня 2026 року Комісія повинна подати до Європейського парламенту та Ради фактичне оцінювання (ex post evaluation), яке супроводжується, де це доречно, пропозиціями щодо перегляду Директиви, її впливу та користі.

Комісія повинна належним чином інформувати Контактний комітет і ERGA про їхню роботу та діяльність.

Комісія повинна забезпечити, що інформація, отримана від Держав-учасниць, про будь-які заходи, вжиті ними у сферах, що координуються цією Директивою, повідомлена Контактному комітету та ERGA.

Стаття 33а

1. Держави-учасниці повинні просувати та вживати заходів із розвитку навичок медіаграмотності.
2. До 19 грудня 2022 року, і кожні три роки після цього, Держави-учасниці зобов'язані відзвітувати Комісії про імплементацію положень параграфа 1.
3. Після консультацій із Контактним комітетом, Комісія повинна надати рекомендації щодо обсягу цих звітів.

Стаття 34

Директива 89/552/ЕЕС, змінена Директивами, що зазначені у Додатку I частині А, втрачає чинність, без шкоди для зобов'язань Держав-учасниць щодо строків перенесення до їхнього національного законодавства положень Директив, зазначених у Додатку I частині В.

Посилання на Директиву, що втратила чинність, вважаються посиланнями на дану Директиву і повинні здійснюватися згідно з таблицею співвідношень в Додатку II.

Стаття 35

Ця Директива набирає чинності на 20 день після її опублікування в *Офіційному журналі Європейського Союзу*.

Стаття 36

Дана Директива призначена для Держав-учасниць.

ДОДАТОК I

ЧАСТИНА А

**Відмінені Директиви із списком їх наступних змін
(посилання у Статті 34)**

Council Directive 89/552/EEC (OJ L 298, 17.10.1989, p. 23)	
Directive 97/36/EC of the European Parliament and of the	

Council (OJ L 202, 30.7.1997, p. 60)	
Directive 2007/65/EC of the European Parliament and of the Council (OJ L 332, 18.12.2007, p. 27)	only Article 1

ЧАСТИНА В

**Список строків перенесення до національного законодавства
(посилання у Статті 34)**

Директива	Строки перенесення до національного законодавства
89/552/ЕЕС	3 жовтня 1991
97/36/ЕС	31 грудень 1998
2007/65/ЕС	19 грудень 2009

ДОДАТОК II

ТАБЛИЦЯ СПІВВІДНОШЕНЬ

Директива 89/552/ЕЕС	Дана Директива
Article 1, introductory wording	Article 1(1), introductory wording
Article 1(a), introductory wording	Article 1(1)(a), introductory wording
Article 1(a), first indent	Article 1(1)(a)(i)
Article 1(a), second indent	Article 1(1)(a)(ii)
Article 1(b) to (m)	Article 1(1)(b) to (m)
Article 1(n)(i), introductory wording	Article 1(1)(n), introductory wording
Article 1(n)(i), first indent	Article 1(1)(n)(i)
Article 1(n)(i), second indent	Article 1(1)(n)(ii)
Article 1(n)(i), third indent	Article 1(1)(n)(iii)
Article 1(n)(i), fourth indent	Article 1(2)
Article 1(n)(ii), introductory wording	Article 1(3), introductory wording
Article 1(n)(ii), first indent	Article 1(3)(i)
Article 1(n)(ii), second indent	Article 1(3)(ii)
Article 1(n)(ii), third indent	Article 1(3)(iii)
Article 1(n)(iii)	Article 1(4)
Article 2	Article 2
Article 2a(1), (2) and (3)	Article 3(1), (2) and (3)
Article 2a(4), introductory wording	Article 3(4), introductory wording
Article 2a(4)(a)	Article 3(4)(a)
Article 2a(4)(b), introductory wording	Article 3(4)(b), introductory wording
Article 2a(4)(b), first indent	Article 3(4)(b)(i)
Article 2a(4)(b), second indent	Article 3(4)(b)(ii)

Article 2a(5) and (6)	Article 3(5) and (6)
Article 3	Article 4
Article 3a	Article 5
Article 3b	Article 6
Article 3c	Article 7
Article 3d	Article 8
Article 3e	Article 9
Article 3f	Article 10
Article 3g(1)	Article 11(2)
Article 3g(2), first subparagraph, introductory wording	Article 11(3), first subparagraph, introductory wording
Article 3g(2), first subparagraph, first indent	Article 11(3), first subparagraph, point (a)
Article 3g(2), first subparagraph, second indent	Article 11(3), first subparagraph, point (b)
Article 3g(2), second, third and fourth subparagraphs	Article 11(3), second, third and fourth subparagraphs
Article 3g(3)	Article 11(4)
Article 3g(4)	Article 11(1)
Article 3h	Article 12
Article 3i	Article 13
Article 3j	Article 14
Article 3k	Article 15
Article 4(1), (2) and (3)	Article 16(1), (2) and (3)
Article 4(4)	—
Article 5	Article 17
Article 9	Article 18
Article 10	Article 19

Article 11	Article 20
Article 14	Article 21
Article 15	Article 22
Article 18	Article 23
Article 18a	Article 24
Article 19	Article 25
Article 20	Article 26
Article 22	Article 27
Article 23	Article 28
Article 23a	Article 29
Article 23b	Article 30
Article 24	Article 31
—	Article 32
Article 26	Article 33
—	Article 34
—	Article 35
Article 27	Article 36
—	Annex I
—	Annex II

ПЕРЕКЛАД ЗДІЙСНЕНО МЕДІЙНИМИ ПРОЕКТАМИ РАДИ ЄВРОПИ